

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.113 van 19 juni 2026
in de zaak A. 248.186/XIV-40.183**

In zake: de BV T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jorien Van Belle
kantoor houdend te 1170 Brussel
Terhulpensesteenweg 177/10
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BEROEPSINSTITUUT VAN VASTGOEDMAKELAARS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Verbist en Joke Derwa
kantoor houdend te 2560 Kessel
Torenvenstraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen:

1. de VZW V.
2. de VZW C.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Vandamme en Lander Casteels
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 22 mei 2026, strekt tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van 22 april 2026, van de Nationale Raad van het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars (BIV), waarbij de overheidsopdracht voor diensten met als voorwerp het

aanstellen van een partner voor de verdere uitbouw van de vorming voor BIV-stagiairs wordt gegund aan [de tussenkomende partijen]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 26 mei 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Met een verzoekschrift van 2 juni 2026 hebben de vzw V. en de vzw C. gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 juni 2026, om 11.00 uur.

Staatsraad Inge Vos heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jorien Van Belle, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Joke Derwa, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Lander Casteels, die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij plaatst op haar website een “offerteaanvraag” voor ‘het aanstellen van een partner voor de verdere uitbouw van de vorming voor BIV-stagiairs’.

3.2. Als toepasselijk wettelijk kader wordt in dit document, dat werd goedgekeurd door de Nationale Raad van de verwerende partij van 4 maart 2026, verwezen naar het koninklijk besluit van 20 juli 2012 ‘tot bepaling van de regels inzake de organisatie en de werking van het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars’, in het bijzonder artikel 43.

Het voorwerp van de “offerteaanvraag” wordt erin als volgt omschreven:

“Het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars (BIV), opgericht bij Koninklijk Besluit van 6 september 1993, wenst in het kader van de verdere professionalisering een partner aan te stellen voor de verdere uitbouw van de vorming voor haar stagiairs.

Er worden jaarlijks 750 à 850 nieuwe stagiairs ingeschreven op de lijst van stagiairs. Rekening houdend met in- en uitstroom zijn er gemiddeld zo’n 2.200 tal stagiairs ingeschreven op de lijst van stagiairs.

De vorming voor stagiairs die het BIV wenst te realiseren bestaat uit de volgende twee onderdelen:

1.1 Drie verplicht te volgen webinars-on-demand (WOD’s), met elk een duurtijd van minimum 2 uur, over de hiernavolgende onderwerpen. Voor elke WOD geldt dat de inhoud moet bepaald worden op basis van de professionele noden van vastgoedmakelaars.

a. Deontologie van de vastgoedmakelaar

b. Antidiscriminatie

c. Antiwitwas

1.2 Een vorming over de stage in het algemeen. Deze vorming zal door het BIV zelf ontwikkeld en georganiseerd worden en maakt aldus geen onderdeel uit van deze offerteaanvraag.

2. Een ruim en gevarieerd aanbod van minimaal dertig aanvullende vormen, waaruit de stagiair tot een equivalent van 12 uur vrij kan selecteren ter verdere verdieping of verbreding van de eigen kennis en competenties.

[...]”.

Wat betreft de “wijze van gunnen” wordt onder punt II.3 vermeld:

“Het BIV wenst in het kader van dit bestek meerdere kostenramingen te verzamelen die ter beoordeling aan de Nationale Raad zullen worden voorgelegd. De beoordeling van de offertes zal gebeuren op basis van de gunningscriteria opgesomd onder II.8.

De opdrachtgever behoudt zich het recht voor om met een of meer inschrijvers van zijn keuze te onderhandelen over alle punten van de ontvangen offertes en/of over dit bestek.

De opdrachtgever behoudt zich het recht voor om zowel af te zien van de gunning of de sluiting van de opdracht, als om de procedure te herbeginnen, desnoods op een andere wijze.”

Punt II.8 vermeldt de volgende gunningscriteria: ‘Prijs’ (gewicht: 30), ‘Garantie voor het uitvoeren van de opdracht’ (gewicht: 30), ‘Taalgarantie’ (gewicht: 10), ‘Ervaring in het organiseren van gelijkaardige vormingen’ (gewicht: 10) en ‘Up-to-date houden van het volledige aanbod’ (gewicht: 20).

Punt II.9 ‘Onregelmatige of onvolledige offerte’ luidt als volgt:

“Offertes die niet aan de gevraagde minimumvereisten voldoen, kunnen zonder meer uitgesloten worden.

Indien een offerte onvoldoende informatie bevat en het daarom quasi onmogelijk wordt de offerte grondig te evalueren, kan deze offerte zonder meer uitgesloten worden.

Op straffe van onregelmatigheid mag de offerte inzake specifieke vereisten niet verwijzen naar algemene of bijzondere verkoopsvoorwaarden, noch deze vermelden op de keerzijde of in bijlage.”

3.3. Er worden acht offertes ingediend, onder meer door de verzoevende partij. Ook de verzoevende partijen tot tussenkomst dienen gezamenlijk een offerte in.

3.4. Er wordt een verslag van nazicht opgesteld waarin twee van de acht offertes onregelmatig of onvolledig worden bevonden. De overige zes offertes worden wel regelmatig en volledig bevonden en getoetst aan de gunningscriteria. Uit de eindrangschikking blijkt dat de offerte van de verzoevende partijen tot

tussenkost de hoogste score behaalt met 86,8 punten. De offerte van de verzoe-
kende partij behaalt de tweede hoogste score met 78,5 punten.

3.5. Op 22 april 2026 beslist de Nationale Raad van de verwerende
partij tot goedkeuring van de toewijzing van de organisatie van de opleidingen voor
de stagiairs aan de verzoekende partijen tot tussenkomst.

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Met een e-mailbericht van 5 mei 2026 wordt aan de verzoekende
partij meegedeeld dat haar offerte niet de best gerangschikte offerte was. Op 7
mei 2026 wordt haar op haar vraag het verslag van nazicht bezorgd.

IV. Tussenkost

4. De vzw V. en de vzw C. blijken voordeel te halen uit de bestreden
beslissing en hebben er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg
wordt hun verzoek tot tussenkomst ingewilligd.

V. Rechtspleging - Verzoek tot vertrouwelijke behandeling van bepaalde stukken

5. Op vraag van het auditoraat heeft de verwerende partij het admi-
nistratief dossier vervolledigd.

6. De verzoekende partij en de verwerende partij vragen om de ver-
trouwelijke behandeling van bepaalde stukken van het administratief dossier waar-
bij zij ook de redenen opgeven waarom zij om die vertrouwelijke behandeling vra-
gen.

Er zijn geen gronden aangevoerd door de partijen om het aange-
voerde vertrouwelijk karakter ervan, althans in deze fase van het geding, te lichten.

VI. Ontvankelijkheid van de vordering

7. De verwerende partij betwist niet de rechtsmacht van de Raad van State ten aanzien van de bestreden beslissing genomen door de Nationale Raad van de verwerende partij, maar werpt wel een exceptie van niet ontvankelijkheid van de vordering op. Aangezien de verwerende partij niet kwalificeert als een aanbestedende overheid in de zin van artikel 2, 1°, c), van de wet van 17 juni 2016 ‘inzake overheidsopdrachten’ (hierna: wet van 17 juni 2016) en er bijgevolg niet toe gehouden is de overheidsopdrachtenwetgeving na te leven, is de vordering volgens haar niet ontvankelijk.

8. De vraag of de verwerende partij al dan niet beschouwd dient te worden als een aanbestedende overheid in de zin van artikel 2, 1°, c), van de wet van 17 juni 2016 lijkt niet te raken aan de ontvankelijkheid van de vordering. Wel is deze kwalificatie, zoals hierna zal blijken, bepalend voor de toepasselijke schorsingsvoorwaarden.

De exceptie wordt verworpen.

VII. Schorsingsvoorwaarden

Standpunt van de partijen

9. De verzoekende partij dient de huidige vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij beroept zich daartoe op artikel 15 van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ (hierna: wet van 17 juni 2013). De verzoekende partij betoogt dat de voorliggende opdracht te beschouwen is als een overheidsopdracht van diensten, waarbij de verwerende partij optreedt als een ‘aangebestede overheid’ in de zin van artikel 2, 1°, c van de wet van 17 juni 2016. Zij wijst erop dat de verwerende partij is opgericht met het specifieke doel te voorzien in

behoeften van algemeen belang die niet van industriële of commerciële aard zijn, met name, onder meer om de maatregelen te nemen inzake beroepsvervolmaking en bijscholing van de leden, rechtspersoonlijkheid heeft en onderworpen is aan het toezicht van de Staat middels de tussenkomst van een regeringscommissaris, welke is benoemd door de Koning op voordracht van de minister uit de ambtenaren van zijn departement. Bijgevolg is de verwerende partij volgens haar eveneens aan te merken als aanbestedende instantie in de zin van artikel 2, 2° van de wet van 17 juni 2013.

10. De verwerende partij doet in de nota met opmerkingen gelden dat zij niet kwalificeert als een aanbestedende overheid zodat de wet van 17 juni 2016 niet van toepassing is. Zij betoogt dat niet voldaan is aan het criterium van de aanwezigheid van bijzondere overheidsinvloed, zoals bepaald in artikel 2, 1°, c, iii, van de wet van 17 juni 2016 opdat een publiekrechtelijke instelling of persoon, ongeacht zijn vorm en aard, gekwalificeerd kan worden als een aanbestedende overheid. Zij zet uitvoerig uiteen, onder meer onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 3 oktober 2000, C-380/98, *University of Cambridge*, ECLI:EU:C:2000:529; HvJ 11 juni 2009, C-300/07, *Hans & Christophorus Oymanns*, ECLI:EU:C:2009:358; HvJ 27 februari 2003, C-373/00, *Adolf Truley*, ECLI:EU:C:2003:110, HvJ 12 september 2013, C-526/11, *Ärztzekammer Westfalen-Lippe*, ECLI:EU:C:2013:543 en HvJ 3 februari 2021, C-155/19 en C-156/19, *FIGC e.a.*, ECLI:EU:C:2021:88) dat in haren hoofde geen van de drie alternatieve criteria waarin de wet voorziet (financieringscriterium, toezichtcriterium of bestuurscriterium), is vervuld. Wat het financieringscriterium betreft, wijst zij er in essentie op dat haar situatie zeer sterk vergelijkbaar is met de situatie van de Duitse *Ärztzekammer* in voormeld arrest van het Hof van Justitie. Wat het toezichtscriterium betreft, wijst zij erop dat uit artikel 8, § 4, van de *Kaderwet* van 3 augustus 2007 ‘betreffende de dienstverlenende intellectuele beroepen’ (hierna: *Kaderwet* van 3 augustus 2007) blijkt de minister slechts nagaat – nadat een besluit door de Nationale Raad is genomen – of dat besluit strijdig is met de wetten en verordeningen, tot de opdracht behoort van de Nationale Raad, de solvabiliteit van het instituut in gevaar kan brengen of strijdig is met de

goedgekeurde begroting van het instituut. Het betreft volgens haar dus een louter toezicht *a-posteriori*, hetgeen overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie niet volstaat om te spreken van een beslissende overheidsinvloed. De minister kan de beslissing slechts nietig verklaren en kan de opportuniteit ervan niet beoordelen. Wat het bestuurscriterium betreft, wijst zij erop dat zij een instelling is met een representatief karakter, waarbij de leden van de organen worden verkozen onder en door de vastgoedmakelaars zelf en niet worden aangewezen door een aanbestedende overheid. Zij benadrukt ten slotte, met verwijzing naar een juridisch advies dat zij tevens als stuk neerlegt, dat de FOD Economie dezelfde mening is toegedaan.

11. De tussenkomende partijen betwisten de toepasselijkheid van artikel 15 van de wet van 17 juni 2013 welke bepaling volgens hen enkel van toepassing is op opdrachten die het vastgestelde bedrag voor de Europese bekendmaking bereiken. Zij betogen dat de voorliggende opdracht een opdracht voor sociale en andere specifieke diensten is waarvoor een specifiek drempelbedrag geldt van 750.000 euro. De verzoekende partij toont volgens hen niet aan dat de opdracht dit drempelbedrag bereikt en zelfs niet dat het ‘gewone’ drempelbedrag voor opdrachten van diensten van 216.000 euro wordt bereikt. Bijgevolg dient de verzoekende partij volgens hen aan te tonen dat aan de gemeenrechtelijke schorsingsvoorwaarden is voldaan.

Beoordeling

12. De verzoekende partij dient de huidige vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beroept zich daartoe op artikel 15 van de wet van 17 juni 2013, welke bepaling overeenkomstig artikel 31 van diezelfde wet ook geldt voor opdrachten en concessies die de drempelbedragen voor Europese bekendmaking niet bereiken. In zoverre de tussenkomende partijen de toepasselijkheid van artikel 15 van de wet van 17 juni 2013 op de onderhavige vordering betwisten omdat deze bepaling volgens hen enkel van toepassing is op opdrachten

die het vastgestelde bedrag voor de Europese bekendmaking bereiken, faalt hun argumentatie naar recht.

13. Wel is hiertoe op het eerste gezicht onder meer vereist dat de bestreden beslissing waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, een beslissing betreft van een aanbestedende instantie in de zin van artikel 2, 2°, van diezelfde wet, zoals de verzoekende partij ook zelf beaamt in haar verzoekschrift.

Deze laatste bepaling verwijst op zijn beurt onder meer terug naar het begrip “aanbesteder” bedoeld in artikel 2, 5°, van de wet van 17 juni 2016.

Artikel 2, 5°, van de wet van 17 juni 2016 omschrijft het begrip “aanbesteder” als “de aanbestedende overheden die een activiteit bedoeld in titel 2 uitoefenen en de aanbestedende entiteiten”.

Artikel 2, 1°, c), van de wet van 17 juni 2016 bepaalt dat voor de toepassing van deze wet onder “aanbestedende overheid” onder meer wordt verstaan:

- “c) de publiekrechtelijke instellingen en personen die, ongeacht hun vorm en aard, op de datum van de beslissing om tot een opdracht over te gaan :
 - i opgericht zijn met het specifieke doel te voorzien in behoeften van algemeen belang die niet van industriële of commerciële aard zijn, en;
 - ii rechtspersoonlijkheid hebben, en;
 - iii op een van de volgende wijzen afhangen van de Staat, de Gewesten, de Gemeenschappen, de lokale overheidsinstanties of andere instellingen of personen, als bedoeld in onderhavig punt c) :
 - 1. ofwel worden hun werkzaamheden in hoofdzaak gefinancierd door de Staat, de Gewesten, de Gemeenschappen, de lokale overheidsinstanties of andere instellingen of personen die ressorteren onder dit punt c);
 - 2. ofwel is hun beheer onderworpen aan het toezicht van de Staat, de Gewesten, de Gemeenschappen, de lokale overheidsinstanties of andere instellingen of personen die ressorteren onder dit punt c);
 - 3. ofwel zijn meer dan de helft van de leden van het bestuurs-, leidinggevende of toezichthoudende orgaan aangewezen door de Staat, de Gewesten, de Gemeenschappen, de lokale overheidsinstanties of andere instellingen of personen die ressorteren onder dit punt c);”

Het begrip “publiekrechtelijke instellingen en personen” heeft een autonome betekenis. Over artikel 2, lid 1, punt 4, onder a) tot en met c), van richtlijn 2014/24 van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 ‘betreffende het plaatsen van overheidsopdrachten en tot intrekking van Richtlijn 2004/18/EG’ (hierna: richtlijn 2014/24), waarvan de voormelde bepaling een omzetting vormt, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds geoordeeld dat de drie voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 2, lid 1, punt 4, onder a) tot en met c), van richtlijn 2014/24 cumulatief zijn, met dien verstande dat de drie criteria die in de derde voorwaarde worden genoemd alternatieve criteria zijn (HvJ 3 februari 2021, C-155/19 en C-156/19, ECLI:EU:C:2021:88, FIGC e.a, punt 35). Wat deze laatste criteria betreft, volstaat het dus dat aan één ervan is voldaan, zoals op het eerste gezicht ook blijkt uit de tekst zelf van artikel 2, 1°, c), iii, van de wet van 17 juni 2016.

Daarbij wordt op het eerste gezicht ook vastgesteld dat de verwerende partij niet wordt vermeld op de niet-limitatieve lijst opgenomen in bijlage 1 van het koninklijk besluit van 18 april 2017 ‘plaatsing overheidsopdrachten in de klassieke sectoren’ (hierna: koninklijk besluit van 18 april 2017), die in uitvoering van artikel 17 van de wet van 17 juni 2016 werd opgesteld.

Aangezien het slechts gaat om een niet-limitatieve lijst, lijkt het enkele gegeven dat een instelling of persoon niet vermeld wordt op deze lijst, op zich niet uit te sluiten dat deze toch gekwalificeerd moet worden als een aanbestedende overheid in de zin van artikel 2, 1°, c) van de wet van 17 juni 2016.

14. De vraag of het gaat om een publiekrechtelijke instelling of persoon in de zin van artikel 2, 1°, c), van de wet van 17 juni 2016, in het bijzonder in het licht van de derde voorwaarde inzake de bijzondere overheidsinvloed, die zelf drie alternatieve criteria omvat, is echter niet eenvoudig te beantwoorden. Het onderzoek van de betrokken kwalificatie brengt met zich mee dat *in concreto* moet worden geanalyseerd op welke wijze de verwerende partij wordt gefinancierd, op welke wijze het toezicht op de verwerende partij is georganiseerd en hoe het

bestuurs-, leidinggevende of toezichhoudende orgaan van de verwerende partij is samengesteld, dit alles afgezet tegenover aanknopingspunten in de regelgeving en rechtspraak.

Van een verzoekende partij die in een dergelijke context van de Raad van State verlangt dat deze zich in het kader van het snelle onderzoek waartoe een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid noopt, buigt over een dergelijke kwalificatie van een publiekrechtelijke instelling of persoon als aanbestedende overheid, mag dus worden verwacht dat zij met een voldoende helderheid de aanknopingspunten uiteenzet op grond waarvan een minstens voorlopige kwalificatie van de verwerende partij als ‘aangebestedende overheid’ in de zin van artikel 2, 1°, c, van de wet van 17 juni 2016 zich noodzaakt. De aanwending van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die uitzonderlijk is, beperkt de uitoefening van de rechten van verdediging en het onderzoek van de zaak tot een strikt minimum. Daaruit volgt dat in een dergelijke procedure de beoordeling van de vordering en de eventuele schorsing enkel kunnen steunen op wat duidelijk op het eerste gezicht blijkt uit de processtukken en het administratief dossier.

15. In haar verzoekschrift doet de verzoekende partij gelden dat de verwerende partij voldoet aan de eerste twee voorwaarden van artikel 2, 1°, c, en aan het tweede subcriterium van de derde voorwaarde, namelijk dat het beheer van de verwerende partij onderworpen is aan het toezicht van de Staat, middels de tussenkomst van een regeringscommissaris, welke is benoemd door de Koning op voordracht van de minister uit de ambtenaren van zijn departement. Zij wijst er op dat de overheid controle uitoefent op administratief, financieel en budgettair vlak, dat de verwerende partij onder voogdij staat van de minister van Middenstand en dat de minister jaarlijks de begroting alsook de ledenbijdrage goedkeurt.

De verwerende partij betwist niet dat zij voldoet aan de eerste twee voorwaarden, maar wel dat aan de derde voorwaarde inzake de bijzondere overheidsinvloed is voldaan.

16. Over de drie alternatieve criteria om te kunnen besluiten tot een bijzondere overheidsinvloed heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds geoordeeld dat deze alle een sterke afhankelijkheid van de overheid uitdrukken. Een dergelijke afhankelijkheid kan het de overheid immers mogelijk maken de beslissingen van de betrokken instelling inzake overheidsopdrachten te beïnvloeden, waardoor deze beslissingen kunnen worden ingegeven door andere dan economische overwegingen, en inzonderheid het gevaar rijst dat de voorkeur wordt gegeven aan nationale inschrijvers of kandidaten, waardoor belemmeringen voor het vrije verkeer van diensten en goederen zouden ontstaan, wat de toepassing van de richtlijnen inzake overheidsopdrachten juist beoogt te voorkomen (HvJ 12 september 2013, C-526/11, ECLI:EU:C:2013:543, Ärtzekammer Westfalen-Lippe, punt 20).

Specifiek wat het tweede alternatieve criterium inzake de controle over het beheer betreft, waar de verzoekende partij zich op beroept, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie als volgt:

“Wat met name het criterium inzake de controle over het beheer betreft, berust dergelijke controle op de vaststelling dat er sprake is van een actieve controle op het beheer van de betrokken instelling, hetgeen een afhankelijkheid van de betrokken instelling jegens de overheid schept die gelijkwaardig is aan die welke bestaat wanneer aan een van de twee andere alternatieve criteria is voldaan, waardoor de overheid in staat kan worden gesteld om de besluiten van de betrokken instelling op het gebied van overheidsopdrachten te beïnvloeden (zie in die zin arrest van 27 februari 2003, Adolf Truley, C-373/00, EU:C:2003:110, punten 68, 69 en 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

[...] Daarom voldoet een toezicht *a posteriori* in beginsel niet aan voormeld criterium, aangezien de overheid door een dergelijk toezicht de beslissingen van de betrokken instelling inzake overheidsopdrachten niet kan beïnvloeden (zie in die zin arrest van 12 september 2013, IVD, C-526/11, EU:C:2013:543, punt 29 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (HvJ 3 februari 2021, C-155/19 en C-156/19, ECLI:EU:C:2021:88, FIGC e.a, punten 50 en 51)

Dat lijkt in beginsel het geval te zijn voor een algemeen rechtmatigheidstoezicht *a posteriori* door een toezichthoudende instantie, evenals voor een tussenkomst van deze instantie in de vorm van een goedkeuring van het besluit van deze instelling houdende vaststelling van de hoogte van de bijdragen ter verzekering van het grootste deel van haar financiering, waarbij slechts wordt

gecontroleerd of de begroting van deze instelling in evenwicht is (HvJ 12 september 2013, C-526/11, ECLI:EU:C:2013:543, Ärzekammer Westfalen-Lippe, punt 29).

17. Het toezicht door de minister op de verwerende partij met tussenkomst van de regeringscommissaris, waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift op wijst, wordt geregeld in artikel 8, § 4, van de Kaderwet van 3 augustus 2007. De verwerende partij wijst erop dat op grond van de voormelde bepaling de minister slechts nadat een besluit is genomen door de Nationale Raad, nagaat of dat besluit strijdig is met de wetten en verordeningen, tot de opdracht behoort van de Nationale Raad, de solvabiliteit van het instituut in gevaar kan brengen of strijdig is met de goedgekeurde begroting van het instituut, hetgeen louter een *a-posteriori* toezicht zou inhouden, wat in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet volstaat om te spreken van een beslissende overheidsinvloed.

In het licht van hetgeen hiervoor werd opgemerkt onder punt 14, komt het de verzoekende partij toe uiteen te zetten dat het toezicht van de minister door middel van een nietigverklaringsbevoegdheid verder gaat dan een louter toezicht achteraf zoals bedoeld in de voormelde arresten van het Hof van Justitie. In haar verzoekschrift geeft zij hier geen verdere toelichting bij en wordt ook de voormelde rechtspraak op geen enkele wijze betrokken in haar betoog. In de huidige stand van het geding liggen er dan ook geen gegevens voor waaruit duidelijk op het eerste gezicht blijkt dat het toezicht bedoeld in artikel 8, § 4, van de wet van 3 augustus 2007 verder gaat dan een *a posteriori* controle en dat wel blij zou worden gegeven van een actieve controle op het beheer van de verwerende partij waardoor de minister in staat wordt gesteld om de beslissingen van de verwerende partij op het gebied van overheidsopdrachten te beïnvloeden.

18. In zoverre de verzoekende partij daarnaast in haar verzoekschrift ook op algemene wijze verwijst naar de controle van de overheid op financieel en budgettair vlak, blijft zij niet alleen in gebreke om de aanknopingspunten in de regelgeving aan te geven waar zij haar argumentatie op steunt, maar zet zij opnieuw

op geen enkele wijze uiteen waaruit blijkt dat deze financiële en budgettaire controle de minister in staat zou stellen om de beslissingen van de verwerende partij op het gebied van overheidsopdrachten te beïnvloeden.

19. De Raad van State kan in het kader van de voorliggende procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorts geen acht slaan op de opsomming van wettelijke en reglementaire bepalingen die de verzoekende partij voor het eerst geeft op de terechtzitting en waaruit volgens haar blijkt dat er wel degelijk sprake is van een actieve controle op het beheer van de verwerende partij. Er blijkt immers niet dat zij deze argumentatie niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. In de huidige stand van het geding zou een nader onderzoek hiervan het recht op tegenspraak van de verwerende partij en de tussenkomende partijen op onevenredige wijze beperken. Overigens werd deze argumentatie door het laatsttijdig invoeren ervan ook onttrokken aan een gedegen onderzoek door het auditoraat, wat de verzoekende partij had kunnen vermijden.

Ook het gegeven dat de verwerende partij in het verleden reeds met toepassing van de wetgeving overheidsopdrachten een gelijkaardige opdracht zou hebben gegund, volstaat op het eerste gezicht niet om zonder meer te besluiten tot de toepasselijkheid ervan, te meer daar de verwerende partij zich voor haar handelswijze in het kader van de huidige “offerteaanvraag” gebaseerd blijkt te hebben op een juridisch advies van de Federale Overheidsdienst Economie.

20. Gelet op al deze elementen toont de verzoekende partij, althans in deze fase van het geding, op het eerste gezicht niet aan en blijkt niet in het kader van een beperkt en *prima facie* - onderzoek waartoe een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid noopt, dat de verwerende partij zou moeten worden gekwalificeerd als een aanbestedende overheid in de zin van artikel 2, 1°, c) van de wet van 17 juni 2016, noch als een aanbestedende instantie in de zin van artikel 2, 2°, van de wet van 17 juni 2013.

Conclusie

21. Uit wat voorafgaat volgt dat op de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid de gemeenrechtelijke schorsingsvoorwaarden van toepassing zijn.

Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

VIII. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

22. Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering en de vereiste spoedeisendheid betreft, zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift enkel het volgende uiteen:

“Volgens artikel 15 van de Wet van 17 juni 2013, kan de verhaalsinstantie, ‘zonder dat het bewijs van spoedeisendheid is vereist’(, de uitvoering van de in artikel 14 bedoelde beslissingen schorsen.
Aangezien de Wet van 17 juni 2013 van toepassing is op de huidige opdracht, geldt het vermoeden van spoedeisendheid.”

23. De tussenkomende partijen wijzen erop dat de verzoekende partij manifest faalt om de vereiste spoedeisendheid aan te tonen en zelfs geen enkele moeite doet om enig bewijs van spoedeisendheid aan te leveren. Zij benadrukken

dat de opdracht pas zal aanvatten over ongeveer een half jaar en dat de waarde van de aanbesteding kennelijk onder de drempelwaarden lijkt te liggen, zodat elke spoedeisendheid ontbreekt. Ook zou de verzoekende partij volgens hen niet met de vereiste diligentie zijn opgetreden.

Beoordeling

24. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. Het is om die reden dat, zoals overwogen in het arrest van de Algemene Vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, nr. 249.313 van 22 december 2020, de Raad van State met een zekere gestrengheid de voorwaarden beoordeelt die vervuld moeten zijn opdat deze vordering kan worden ingewilligd.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze, concrete en verifieerbare gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het

nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen (Cfr. RvS, Algemene Vergadering, 22 december 2020, nr. 249.313, ECLI:BE:RVSCE:2020:ARR.249.313).

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure een verzoekende partij niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan zou zijn, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

25. Het verzoekschrift bevat hierover geen enkele uiteenzetting. De verzoekende partij verwijst hiertoe uitsluitend naar artikel 15 van de wet van 17 juni 2013 op grond waarvan geen bewijs van spoedeisendheid vereist is. Zoals hiervoor reeds is gebleken, lijkt de verzoekende partij zich op het eerste gezicht echter niet op deze bepaling te kunnen beroepen.

De verzoekende partij gaat aldus ook voorbij aan het feit dat de spoedeisendheid of de uiterst dringende noodzakelijkheid van een zaak in het licht van de gemeenrechtelijke schorsingsvoorwaarden niet wordt vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

26. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partij geen overtuigende en gestaafde redenen aanvoert waarom zij het resultaat van de gewone vordering tot schorsing – laat staan de procedure ten gronde - niet kan afwachten.

27. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

IX. Besluit en kosten

28. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

29. Er is te dezen grond om overeenkomstig artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

BESLISSING

1. Het verzoek van de vzw V. en de vzw C., tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 300 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien juni tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Inge Vos,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Inge Vos